

Rotterdam de leiders der ziekenfondsen ontevreden zijn met de verhouding tot de artsen — door deze leiders de te Rotterdam bestaande regeling in de *N. R. Ct.* ten zeerste wordt geroemd.

NIEUWE PATENTEN VOOR OUDE DINGEN. — Op het 19de Duitsche congres voor orthopaedie, dat van 15 tot 17 September te Graz is gehouden, werd erop gewezen, dat voortdurend patenten worden verleend aan uitvinders van toestellen, die reeds lang door artsen waren bedacht, toegepast, ja zelfs gepubliceerd. Het patentbureau weet dit natuurlijk niet, en zoo kan het gebeuren, dat een arts, die bijv. een corset wil toepassen, dat reeds lang algemeen bekend is, door „den uitvinder” om schadevergoeding wordt lastig gevallen. Het congres heeft besloten, krachtig tegen dit misbruik op te treden (*Münch. med. Wochenschr.* 17 Oct.).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

MEDISCH INSTITUUT TE GENÈVE.

3, Rue de la Plaine.

Reeds geruimen tijd worden in Nederland (en wellicht ook in andere landen) kleine boekjes verspreid door het „Medisch Instituut”, waarin op ergerlijke wijze te velde wordt getrokken tegen de moderne syphilis- en gonorrhoe-behandeling. Het salvarsaan en de verschillende kwik-paerparaten worden zoodanig pseudo-wetenschappelijk behandeld, dat ik mij goed kan voorstellen, dat een leek op dit gebied inderdaad deze geneesmiddelen als hoogst gevaarlijk gaat beschouwen. Het inspuiten van kwik bijv. wordt gezegd één der meest verderfelijke middelen te zijn voor de nieren, waarmede de schrijver (prof. WEBER??) speculeert op de schranderheid onzer patiënten, die natuurlijk zelf al een verband zoeken tusschen kwikinspuitingen en geregelde urine-contrôle.

Bovendien echter wordt de sexueele neurasthenie onder handen genomen en de patiënt, toch al bevreesd om met zijn intieme gevoelens bij den arts te komen, vind hier een, met zijn eigen klachten volkomen kloppende, verhandeling over deze afwijkingen. Is het wonder, dat velen aan den oproep gehoor geven en een vragenlijst invullen, bang als zij zijn, om in de spreekkamer van hun dokter een mondelinge bekentenis te doen? Wanneer dit gebeurd is, dan eerst recht wordt het slachtoffer „bewerkt”. Hij lijdt (ik zal slechts enkele gezegden aanstippen) „aan een vergevorderde sexueele neurasthenie”, toe te schrijven aan een „intensieve verzwakking van het gestel” en daar patiënt „zich vol vertrouwen tot mij heeft gewend, acht ik het mijn plicht u niet omtrent uw toestand in het duister te laten”. En iets verder: „Zoudt u deze gelegenheid voorbij laten gaan, dan moet ik u tot mijn spijt melden, dat ik later niet meer de behandeling op mij kan nemen, daar deze ziekte steeds erger wordt en ik later toch niet meer het gewenschte resultaat zou kunnen krijgen”. De kwakzalver-menschenkenner treedt in de geheime, intieme gedachtenwereld van den patiënt met als gevolg een volkomen overgave. Als een postscriptum staat er onder, dat (in mijn geval) de behandeling 55 gulden kost.

Eenige malen kreeg ik patiënten, die de zaak niet vertrouwden en zich tot mij hebben gewend om raad. Vele andere collegae zullen dezelfde ondervindingen hebben opgedaan, maar hoeveel patiënten zullen er niet zijn, die hun goede geld offerden en nog offeren op het altaar der lichtgeloovigheid?

De bedoeling van dit stukje is de vraag te opperen, welke weg ingeslagen moet worden om de Zwitsersche regeering te bewegen deze brutale kwakzalverij tegen te gaan. Het wordt werkelijk een groot maatschappelijk belang, omdat ik overtuigd ben, dat vele patiënten, die zich tot dat bureau hebben gewend, gedurende een groot deel van hun leven, als wrakken blijven rondloopen.

's-Gravenhage, 14 November 1924.

M. BAKKER.